

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/375/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112226608
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kalmanová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4013899106.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Sidónie Sládečkovej, v právnej veci navrhovateľov: 1/ Q. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XX, 2/ V. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XX, obaja zastúpení JUDr. Martinom Kanásom, advokátom v Nitre, Školská 3, proti odporcovi: D. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XX, zast. Mgr. Petrom Miklóssym, advokátom vo Vrábl'och, Hlavná 1221, o vrátenie daru, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 24. 09. 2013 č.k. 25C/115/2012-81, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovatelia v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť odporcovi spoločne a nerozdielne k rukám jeho právneho zástupcu Mgr. Petra Miklóssyho náhradu trov odvolacieho konania v sume 81,46 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovatelia domáhali od odporcu vrátenia daru, nehnuteľností v kat. úz. K., zapísaných na LV č. XXX a LV č. XXXX, ktoré odporcovi darovali dňa 18. 08. 2005. Rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 34, § 35, § 37 ods. 1, § 628 a § 630 Občianskeho zákonníka. Vychádzal zo záveru, že navrhovatelia nepreukázali reálne dôvody pre vrátenie daru. To, že by darovanie bolo podmienené užívaním nehnuteľností odporcom, nebolo preukázané, pričom takáto podmienka by bola pre rozpor so zákonom neplatná. Súd konštatoval, že sa vzťahy medzi účastníkmi konania a ich rodinami zhoršili, avšak nebolo preukázané a ani navrhovateľmi konštatované, že by túto situáciu zavinil výlučne odporca alebo jeho manželka. Poukázal na to, že v prípade spolužitia v spoločnej nehnuteľnosti je potrebná vzájomná tolerancia spolužijúcich osôb. Navrhovatelia nemali zákonný dôvod zakazovať odporcovi a jeho rodine návštevy, nedokladovali, že by napr. zo zdravotných dôvodov potrebovali ticho a klud. Pri spolužití s odporcom museli počítať s tým, že on a jeho manželka sa nebudú uzatvárať pred svetom, že sa budú stretávať a navštevovať aj s inými ľuďmi. Žiadne morálne, ani zákonné právo nenútilo manželku odporcu byť v blízkom priateľskom vzťahu s navrhovateľmi, ako si to oni predstavovali. Nebolo preukázané žiadne nevhodné správanie ani zo strany manželky odporcu voči navrhovateľom a ich tvrdenie, že sa nemôžu stretávať s vnukom, považujúce za psychické týranie, súd neakceptoval. Bolo preukázané, že odporca sa radšej odsťahoval z darovaných nehnuteľností, len aby nezvyšoval napätie medzi účastníkmi konania. Takýmto konaním vytvoril navrhovateľom pokojnú, nikým nerušenú atmosféru a zabezpečil im kludné bývanie. Nebolo preukázané ani tvrdenie, že ich chcel vyštvať z domu a také konanie odporcu, ktoré by bolo možné charakterizovať ako porušovanie dobrých mravov. Ani ním podaný návrh na zrušenie podielového spoluvlastníctva nie je takýmto konaním. Takéto právo vyplýva priamo zo zákona, a preto odporca postupuje iba v súlade so zákonom, čo nemožno považovať za porušovanie dobrých mravov. Keďže navrhovatelia nepreukázali dôvody pre vrátenie daru, neuniesli dôkazné bremeno tvrdenia, a preto súd

prvého stupňa ich návrh ako nedôvodný zamietol. Úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania v zmysle § 142 ods. 1 OSP za trovy právneho zastúpenia v sume 642,62 eura, vychádzajúc z 1/3-iny výpočtového základu pri úkone právnej služby zo sumy 58,69 eura za rok 2012 a sumy 60,07 eura za rok 2013. Právne mu zástupcovi odporcu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle Vyhl. č. 655/2004 Z. z. za 5 úkonov právnej pomoci, k tomu režijný paušál, 2 úkony za odročené pojednávanie, spolu s DPH v uvedenej sume.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie navrhovatelia, ktorí navrhli rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne rozsudok zmeniť a návrhu vyhovieť. Nesúhlasili s argumentáciou súdu, že neuniesli dôkazné bremeno a nepreukázali nevhodné správanie odporcu voči nim a tiež to, že im sťažoval bývanie. Poukázali na výpoveď odporcu, že prijal dar, pretože mal záujem v dome bývať. To bolo aj dôvod, prečo mu nehnuteľnosti darovali. Jedná sa o spoločný pozemok a dvor a chceli, aby ako rodina v dome bývali a stretávali sa. Odporca však podal návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového vlastníctva, a preto ako reakciu na jeho návrh podali žalobu v tejto veci. Uvedený postup odporcu je podľa ich názoru v rozpore s dobrými mravmi a účelom darovania chceli, aby v nehnuteľnostiach býval a tieto užíval. Týmto účelom nepotrebuje zrušiť podielové spoluvlastníctvo a vyporiadať ho, preto pokiaľ tvrdí, že ich vzťahy nie sú zlé, klame. Ich 4-ročný vnuk sa odmieta s nimi stretávať a takýto negatívny postoj dieťaťa voči nim je podľa ich názoru dôsledkom konania odporcu a jeho manželky. Keďže vzťahy medzi nimi nie sú dobré, nebol naplnený účel darovania, a preto sa domáhajú vrátenia daru. Za porušenie dobrých mravov považujú aj nezáujem o vlastných rodičov. V závere poukázali na to, že súd priznal odporcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom nezohľadnil, že prvýkrát boli vo veci úspešní, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovatelia nepreukázali konkrétny dôvod, ktorý by mal nasvedčovať oprávnenosti ich nároku. Z ich výpovedí vyplynulo, že skutočnosti uvedené v písomnej výzve na vrátenie daru sa nezakladajú na pravde, potvrdili, že sa voči nim nedopustil žiadneho konania v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdenia obsiahnuté v odvolaní, že im znepríjemňuje a sťažuje užívanie ich vlastníctva, čím mal narušiť dobré vzťahy, nie sú podložené a pravdivé. V nehnuteľnosti pôvodne býval, tieto aj rekonštruoval. To, že už v darovanej nehnuteľnosti nebýva, nie je dôvodom na vrátenie daru, ani prejavom nevďačnosti. Problémy vyplývajú z odlišných predstáv dvoch generácií o bývaní, súkromí, návštevách a podobne. Dôvodom na vrátenie daru nie je ani podanie návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktorého sa musí domáhať súdnou cestou kvôli nezhodám v spôsobe užívania, pretože s uzavretím dohody navrhovateľa nesúhlasili. Navrhujú ako spôsob vyporiadania spoluvlastníctva reálne rozdelenie predmetného pozemku na základe geometrického plánu tak, aby obe strany mali zabezpečený prístup k pozemkom v ich vlastníctve.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie navrhovateľov bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP pri súčasnom verejnom vyhlásení rozsudku za splnenia podmienok uvedených v § 214 ods. 3 v spojení s § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľov nie je dôvodné.

Predmetom konania je návrh navrhovateľov, podaný na súde prvého stupňa dňa 10. 08. 2012, ktorým sa domáhajú vrátenia nehnuteľností darovaných odporcovi zmluvou z 18. 08. 2005, a to nehnuteľností v kat. úz. K., zapísaných na LV č. XXX ako parcela registra „C“ č. 1398/17 - zastavané plochy a nádvorie o výmere 99 m², parcela registra „C“ č. 1398/18 - zastavané plochy a nádvorie o výmere 171 m², parcela registra „C“ č. 1398/19 - zastavané plochy a nádvorie o výmere 459 m², so stavbou na parc. č. 1398/17, súp. č. XXX rodinného domu, ktoré sú vo vlastníctve odporcu v celosti (1/1) a spoluvlastnícky podiel 1-ice k parc. č. 1398/1 - zastavané plochy a nádvorie o výmere 252 m², zapísané na LV č. XXXX kat. úz. K.. Návrh odôvodnili tým, že nehnuteľnosti odporcovi darovali z dôvodu, že im bude nápomocný, budú bývať v jednom spoločnom dvore a budú si navzájom pomáhať. Po darovaní nehnuteľností sa odporca začal správať neľudsky nielen k nim, ale aj k celej rodine, a preto ho listom z 23. 11. 2011 vyzvali na vrátenie daru, pretože hrubým spôsobom porušuje dobré mravy. Spolu s manželkou im bezdôvodne

nadávajú, urážajú ich, nerešpektujú žiadne základné morálne princípy, hoci žijú na spoločnom dvore. Majú pocit, že ich odporca chce vyštvať a vyhnúť zo spoločného dvora, ako aj z domu, v ktorom bývajú. Prestal s nimi komunikovať a zdravíť ich. Zároveň podal aj návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k parc. č. 1398/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 252 m², kde sú podielovými spoluvlastníkmi v polovici, pričom ide o spoločný dvor a parcelu, ktorú mu darovali. Do nehnuteľnosti si vodí návštevy, po dvore chodia cudzí ľudia a hoci sa mu pokúšali dohovárať, aby prestal s takýmto konaním, k náprave nedošlo. Súd prvého stupňa prvýkrát rozhodol vo veci rozsudkom č.k. 25C/115/2012-38 zo dňa 22. 01. 2013 tak, že návrh zamietol a navrhovateľov zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie navrhovateľa a Krajský súd v Nitre rozhodujúci o ich odvolaní uznesením č.k. 25Co/103/2013-60 zo dňa 24. 05. 2013 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozhodnutia bolo procesné pochybenie súdu prvého stupňa. Následne súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania preskúmaným rozsudkom návrh ako nedôvodný zamietol majúci za to, že navrhovateľa neuniesli dôkazné bremeno svojich tvrdení a nepreukázali, že odporca sa k nim správa spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy.

Podľa § 630 OZ darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Z uvedeného vyplýva, že k zániku darovacieho vzťahu podľa cit. ustanovenia dochádza na základe dvoch po sebe nasledujúcich právnych skutočnostiach: a) hrubého porušenia dobrých mravov správaním sa obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny a b) jednostranného právneho úkonu darcu adresovaného obdarovanému.

Dobré mravy (boni mores) patria k zásadám súkromného práva, bývajú užívané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Dobré mravy hoci sú zákonným pojmom, a teda majú funkciu normotvornú, nie sú zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patrí vždy od prípadu k prípadu sudcovi.

Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem (napr. § 18 a nasl., § 30 a nasl. Zákona o rodine) alebo zo zmluvného vzťahu (lex contractus), pričom tieto osoby patria k členom rodiny darcu.

Negatívne správanie sa obdarovaného k darcovi, alebo k jeho rodine, ktoré treba posudzovať ako správanie sa v rozpore s dobrými mravmi, sa musí prejavovať objektívne. Právne vzťahy založené prevodom vlastníctva darovacou zmluvou zakladajú právny stav, ktorý má právnu istotu, požíva právnu ochranu s tým, že záväznosť z toho vyplývajúcu zmluvnej strany na seba zobrali samy a dobrovoľne. K narušeniu tohto stavu už nemôže dôjsť zo svojvôle darcu. Účastníci zmluvy formou vecného bremena viazaného na osobu (darcov) dohodli pre darcov určité práva a pre obdarovaného povinnosti, obmedzujúceho jeho vlastnícke právo. Tento jeho záväzok je povinný v celom rozsahu plniť. Do akej miery darcovia svoje práva využívajú, v akom rozsahu budú využívať dohodnuté „právo doživotného bývania v rodinnom domčeku v ich izbe, užívanie príslušenstva domu a celej záhrady“ závisí od nich. Ich práva však nie sú vlastnícke, preto pri užívaní nehnuteľnosti nemôžu svoje práva zneužívať nad rozsah svojich oprávnení a nemôžu si počínať ako vlastníci. Je nad rámec ich oprávnení zasahovať do vlastníctva obdarovaného, napr. odstraňovať stromy bez jeho súhlasu a pod. Zachovanie dobrých vzťahov je vecou vzájomnej tolerancie účastníkov. Ťažko považovať správanie sa jedného účastníka k druhému za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď tento druhý účastník svojím konaním priam provokuje. V takom prípade len všeobecne možno konštatovať, že ide o ich spôsob komunikácie.

Za členov rodiny darcu je potrebné považovať predovšetkým manžela, rodičov a deti, spravidla tiež i ďalších príbuzných v rade priamom - t.j. každého pokrvného potomka (descendent - syn, vnuk, pravnuk atď.) i každého pokrvného predka (ascendent - otec, starý otec, prastarý otec atď.) - i súrodenca. Podľa konkrétnych okolností možno vo výnimočných prípadoch za členov rodiny považovať i ďalšie osoby v pomere rodinnom, či obdobnom, pokiaľ by darca ich ujmu dôvodne pociťoval ako ujmu vlastnú. Vymedzenie pojmu „člen rodiny“ v zmysle § 630 a pojmu „osoba blízka“ podľa § 116 Obč. zákonníka nie je teda v každom prípade totožné.

Posudzujúc predmetnú vec vo svetle týchto hľadísk, odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozhodnutia súdu prvého stupňa. Prvostupňový súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej zákonnej úpravy vyvodil z neho i správny právny záver. S odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, a preto využívajúc postup podľa § 219 ods. 2 OSP sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov, ktoré si osvojil.

Na zvýraznenie správnosti len podčiarkuje, že niet sporu o tom, že konaním dotknuté nehnuteľnosti nadobudol odporca od navrhovateľov darovacou zmluvou zo dňa 18. 08. 2005, ktorej vklad bol povolený dňa 24. 10. 2005 pod V 6186/05. Predmetná zmluva bola uzatvorená bez akejkoľvek ťarchy súvisiacej s darovanými nehnuteľnosťami. Navrhovatelia sa až návrhom podaným 10. 08. 2012 domáhali vrátenia daru tvrdiac, že odporca sa k nim správa spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy, jednak popisom okolností súvisiacich s užívaním spoločného dvora, ktorý s nehnuteľnosťami darovali, návštevami u odporcu a poukazom na to, že darovaciu zmluvu uzatvorili z dôvodu, že budú bývať v spoločnom dvore a navzájom si pomáhať. Tvrdenia uvádzané v návrhu, že im odporca s manželkou bezdôvodne nadávajú, urážajú a nerešpektujú základné morálne princípy, v konaní preukázané žiadnym spôsobom zo strany navrhovateľov neboli. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo preukázané, že odporca a jeho rodina prijímaním návštev v sporných nehnuteľnostiach sa dopúšťali konania hrubo porušujúceho dobré mravy. Je len prirodzené, že odporca, keďže v nehnuteľnosti býval, sa stretával aj s inými ľuďmi, ktorí ho navštevovali. Tvrdenie, že navrhovatelia boli pri tom rušení hlukom, nebolo preukázané, aj keď je prirodzené, že najmä v letnom období, pri vonkajších posedeniach mohla byť intenzita hluku vyššia. Táto okolnosť však sama o sebe nie je spôsobilá pre záver o hrubom porušovaní dobrých mravov. Navrhovateľ napokon sám uviedol, že návrh v tejto veci podal len z dôvodu, že odporca podal návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, čo považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd sa nestotožňuje s týmto názorom navrhovateľov, pretože darovanie nehnuteľností nebolo podmienené žiadnym obmedzujúcim právom prevodu vlastníckeho práva, čo by, ako správne konštatoval súd prvého stupňa, mohlo mať za následok aj neplatnosť tejto časti právneho úkonu. O narušení vzťahov medzi účastníkmi bez sporu svedčí aj to, že odporca sa odsťahoval z domovej nehnuteľnosti, postavil si dom inde a býva v ňom spolu s rodinou. Z toho je možné usúdiť, že vzťahy medzi účastníkmi konania neboli ideálne a dochádzalo medzi nimi ku konfliktom, keď odporca sa pre „pokoj v rodine“ radšej rozhodol odsťahovať z darovaných nehnuteľností a postaviť si dom na inom mieste. Jeho neprítomnosť v blízkosti obydlija navrhovateľov, nie najlepšie vzťahy navrhovateľov a jeho manželky sú zrejme dôsledkom toho, že maloletý vnuk ich nenavštevuje a oni to prirodzene pociťujú ako ľútosť nad tým, že nie sú so svojím vnukom, najmä keď ich predstavy o spoločnom spoložití boli značne diametrálne od súčasnej reality. Je pochopiteľné, že mali inú predstavu o budúcom spoložití, ale treba na druhej strane pripomenúť, že ich syn má právo na svoj život a pokiaľ sa nespráva tak, že hrubo porušuje dobré mravy vyslovene negatívnym spávaním voči nim, neposkytnutím pomoci, ak by boli na ňu odkázaní a podobne, nie je možné žalobe vyhovieť. Dôvodom na vrátenie daru sú zákonné kritériá, a to správanie sa obdarovaného k darcovi alebo k členom jeho rodiny tým, že hrubo porušujú dobré mravy. Zo spisu vyplýva, že spočiatku boli vzťahy medzi účastníkmi konania dobré a zrejme to viedlo navrhovateľov k tomu, aby nehnuteľnosti odporcovi darovali. Dôvody, pre ktoré došlo k zhoršeniu vzťahov, v konaní preukázané neboli a napokon nie sú ani právne podstatné. Podstatným bolo zistenie, či sa odporca správa k navrhovateľom zákonne kvalifikovaným spôsobom. Iba to, že navrhovatelia si predstavovali spoložitie s odporcom a jeho rodinou iným spôsobom, čo je na jednej strane prirodzené, nezakladá dôvod na vrátenie daru, keďže neboli zistené kvalifikované dôvody pre takéto rozhodnutie. Podanie návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva odporcom k časti darovaných nehnuteľností - spoločnému dvoru, nie je konaním v rozpore s dobrými mravmi, pretože ako spoluvlastník nehnuteľností má právo vyplývajúce mu z Občianskeho zákonníka, pokiaľ sa spoluvlastníci nedohodli, realizovať spoluvlastnícke právo podaním návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Sám

uvádza, že takéto riešenie zvolil za účelom doriešiť právne vzťahy a spoločný dvor navrhuje reálne rozdeliť tak, aby každý podielový spoluvlastník mal prístup k svojej nehnuteľnosti, čo je podľa názoru odvolacieho súdu nielen dovolené, ale aj potrebné pre riešenie ich vzťahov k nehnuteľnostiam. Pokiaľ navrhovatelia v odvolaní poukazujú na zhoršené vzťahy medzi nimi a odporcom, táto skutočnosť nie je právne významná pre rozhodnutie vo veci, keďže takýmto je iba zistenie naplnenia kvalifikovaného dôvodu pre vrátenie daru, ktorým je porušenie dobrých mravov. V tejto súvislosti je potrebné hodnotiť aj správanie sa darcov a pokiaľ z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vzťahy medzi navrhovateľmi a manželkou odporcu neboli dobré, je len prirodzené, že odporca v záujme zachovania svojej rodiny obmedzil kontakt s navrhovateľmi. Preto ak aj nenavštevuje rodičov - navrhovateľov, nesvedčí to o jeho nezaujatosti, ale skôr snahe predchádzať ďalším konfliktom v rodine.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

V odvolacom konaní bol úspešný odporca, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP, ktoré súd odporcovi priznal za 1 úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu v súlade s Vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov vo výške 60,07 eura (§ 11 ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky), režijný paušál (§ 19 ods. 3 Vyhl. č. 163/2002 Z.z.) vo výške 7,81 eura a DPH vo výške 13,58 eura, spolu v sume 81,46 eura. K námietke navrhovateľov v odvolaní, že im súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania nezohľadnil úspech v odvolacom konaní, odvolací súd poznamenáva, že o trovách konania súd rozhoduje podľa celkového, nie iba čiastočného výsledku konania. Keďže navrhovatelia neboli v konaní úspešní, vznikla im povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov celého konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.